

νάχοις παπᾶ κὺρ Παρθένιον Φυργιέρχον ὅ / πως διαγράψεν καὶ βάλε εἰς τύνπον
τῆς καντζηλλαρίας μας τὰ ὅσαν τοῦ εὐρίσκουνταν / καὶ ἐκλέψασιν ἀπὸ τὸ κελίον
τοῦ ἡγίου ἀπὸ τὸ ἴδιον μοναστήριν ὅπου εὐρίσκουντον / καὶ ἐπειδὴν καὶ νὰ ἤλειπε
ἀπὸ τὸ κελίον τοῦ εἰς τὲς 23/ τοῦ Σεπτερίου ἡμέρα τρίτην ξημέρω / μα εἰς ἐπη-
ρεσία ἐδικήν του ἐπήγασιν καὶ ἐνοίξασιν τὸ κελίον τοῦ καὶ ἐπῆραν τοῦ τὰ κάτω / θε
γεγραμμένα ἡγίου ἓνα πάπλωμα πολίτικον καὶ τρία σεντόνια καὶ δύο μαζελαρο-
μά / ννες καὶ ἓνα ταβλομάντηλον καὶ ὀκτὼν πετζέτες καὶ τρεῖς φορεσιῆς ροῦχα δί-
μιτα καὶ / τρία μυξομάντηλα καὶ μιὰ ρόνμπα καὶ ἓνα ἀνάπλι ψαρόν καὶ ἓνα χοιρο-
τόμαρον / καὶ τρεῖς λίτρες κερὶν καὶ ἓνα σταυρόν ἀγιορείτικον καὶ δύο κομμάτια
ἀθότυρον / καὶ ἓνα στελέτον μὲ πρόντζινα φουρνιμένα καὶ τέσσερα σκίνια και-
νούρια καὶ δύο / ο τρυπάνια καὶ δύο σμύγλες καὶ πενήντα καρφιὰ καὶ δύο κτένια τὸ
ἓνα βενέτι / κον ἄσπρον καὶ τὸ ἄλλο πολίτικον καὶ τὸ καδέρνο μου καὶ ἄλλες γρα-
φές ὅπου εἶχα μέσαν / τοῦταν τᾶβαλε διὰ γράφου διὰ νὰ στέκου εἰς πᾶσαν καιρὸν
ὅπου σταμπιλίρει στήν / κρίσιν εἰς τὸν τόπο μαρ νὰ γυρέψῃν τὸ δίκαιόν του καὶ πάλι
θέλει τοῦ φανερώσειν ὁ Θεὸς καὶ μαρ / τοῖς νὰ τίς βάλῃ καὶ αὐτὲς εἰς τὸ ἴδιο
γράμμα τῆς καντζηλλαρίας. Ἀκόμα λέγειν τοῖς / εἶχον καὶ δέκα πέντε ρεάλια καὶ
ἐπῆραν τα καὶ ἐκεῖνα.

Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

440

Διαθήκη

φ. 243^{r-v}

/ + Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1684/ ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίου 27/
εἰς τὴν ντοποθεσία / τοῦ Τζιτζάμου εἰς στὸ σπίτιν τοῦ ποτὲ Γεωργίου τῆς Ἀννέ-
ζας λεγομένου Πουλίου εὐρισκομένη ἡ / κερά Χρυσίνα ἡ γυνὴ τοῦ κὺρ Δημητρίου
τῆς Δάφνης καὶ θυγάτηρ τοῦ ποτὲ Κωνσταντῆ Φρανκό / πουλου εἰς τὸ αὐτὸν σπίτιν
ἀσθενησμένη εἰς κλίνῃ κατάκοιτην καὶ φοβιζαμένη τὴν ἀωρία / τοῦ πικροτάτου θα-
νάτου μὴν τὴν καταλάβῃ ἀφνίδια καὶ μείνῃ ἀδιόρθωτην ἐπροσκάλε / σεν ἐμένα
τὸν ὑπογράφονταν νοτάριον ἵνα τῆς ποιήσω τὴν μπαροῦσαν διαθήκην / καὶ μεί-
νουςαν τὰ τίποτές της διορθωμένα καὶ ἡ ψυχὴν της κυβερνημένη σῶον γὰρ ἔχειν τὸ
νοῦ / ἀκεραία τὴ γλῶτταν καθαρά τὰς ἀκοὰς καὶ τὰς ἐτέρας της αἰσθήσεις καὶ ἐν
μπρώτοις ἀφήνῃ / πᾶσιν τοῖς ἐν χριστιανοῖς τὴν ἐν Κυρίου ἀγάπῃ καὶ τετελειω-
μένην συνχώρεσιν τοῖς εἰπόντιν / κατ' αὐτῆς τὸ ἀγαθὸν ἢ πονηρὸν εἶτα ζητεῖν καὶ

αὐτὴν τὰ ὅμοια παρ' αὐτῶν. "Ὅθεν λέγειν / πῶς ἂν τῆς τύχην θάνατος νὰ τὴν ἐπα-
 σιν εἰς τὴν χώραν νὰ τὴν ἐνταφιάσουσιν εἰς τὴν ἐνορίαν τος / εἰς τὸν "Ἁγίον Δημή-
 τριον καὶ ἀφήνει εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν μιὰ πρόθεσιν νὰ γενῇ ἀνάκτισιν εἰς τὸ αὐ / τὸν
 μοναστήριν καὶ νὰ τὴν ἐγράψουσιν καὶ εἰς τὴν ἁγία πρόθεσιν. 'Ακόμη ἀφήνει τοῦ
 παναγιωτάτου / μας πατριάρχου προέδρου Παροναξίας μία πρόθεσιν. 'Ακόμη λέ-
 γειν πῶς ἔχειν εἰς τοῦ μισέρ / Γιωργάκη τοῦ Τάγαρη τὴν βούβα κρυμμένα ἓνα
 ζευγάριν σεντόνια κοκκινονκέντητα / μὲ τὰ / πουλιὰ / τουλουπα / νόπανον καὶ
 ἀφήνει τα νὰ τὰ δώσουν εἰς τὸν ἅγιον Παντελεήμονα στὸν Μποῦργον νὰ τὰ κάμου /
 ἀλλαγές εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν διὰ ψυχικὴν τῆς σωτηρία. 'Ακόμα λέγειν πῶς ἔχει εἰς
 τὴν αὐτὴν βούβα / ἄλλο ἓνα ζευγάριν σεντόνια κεντητὰ μὲ τ' ἀμπελόφυλλα καὶ εἶναι
 δύο πέτζια πᾶσα ἓνα / καὶ ἓνα πάπλωμα κίτρινον μεταξωτὸν τοῦ τελάρου καὶ ἓνα
 τζὴ κούνιας κόκκινον κρημιζίν / καὶ ἓνα φερέζιν τζόχα μαύρην καὶ ἓνα ζευγάρι
 βράκιες καμουχένες καὶ εἶναι τοῦ ἀντρός τῆς / καὶ ἔχει τα μέσαν εἰς ἓνα τζιμπίλι.
 'Ακόμη λέγειν πῶς τὸ πάπλωμα τὸ [.....] / νὰ τῆς κάμη ἓνα σαρανταλείτουργον
 καὶ ἓνα σαββατόχρονον ἀκόμη λέγειν πῶς [.....] / τέσσερα πέτζια τ' ἀφήνει τοῦ
 παπᾶ κὺρ Νικολάου τοῦ Τριβιζᾶ νὰ τῆς κάμη ἐν [...] / θεν ἀφήνει τὸν ἄνωθεν
 Τάγαρη νὰ τὰ δώσῃν καὶ νὰ τὰ μοιράσῃν ἀπὸ τοῦ καθὼς νομ[ενάρειν] / ἐδῶν
 καὶ νὰ δώσῃν καὶ τοῦ ἀντρός τῆς τὰ φερέζιν καὶ τὰς βράκιες καὶ τὸ μικρὸν πάπλω-
 ματάκι [νὰ εἶ] / νὰ εἶδὲκ' αὐτοῦ. 'Ακόμα λέγειν πῶς τὰ ροῦχα ο ἥχασεν ὅπου βρε-
 θοῦσιν νὰ εἶναι τῆς ἀδελ[φῆς τῆς] / τῆς Φλουριάς. 'Ακόμη καὶ τὸ πάπλωμα καὶ τὴν
 κουρτούνα ποὺ τῆς ἐπήρασιν ἀπὸ τὸ 'Αγερσα [νὶ] / νὰ εἶναι καὶ αὐτὰ ἐδικὰ τῆς.
 'Ακόμα λέγειν πῶς χρεωστεῖν τοῦ ἀντρός τῆς ρεάλια τριά [ντα] καὶ ἀ[πὸ] / ροῦχα
 ποὺ τοῦ ἐκατέλυσεν καὶ ὅπου ἔδωσεν σὲ χρέος τῆς ἄλλα τριάντα ὅπου γίνονται
 ἐξήντα [.....] / νε νὰ δώσῃν καὶ τὶς δύο πρόθεσες καὶ νὰ δώσῃν καὶ τὴν ὁξοδὸν τοῦ
 ἐνταφιασμοῦν τῆς καὶ νὰ κα[.....] / μινημόσουν τῆς ἕως τὸν χρόνον κατὰ τὴν τά-
 ξιν ὅπου βγαίνου καὶ αὐτὰ ὡς εἴκοσιν ρεάλια ὁ / ποὺ γίνονται ὅλα ρεάλια ὀγδόντα
 διὰ τὰ ὅποια ὀγδόντα ρεάλια τοῦ ἀφήνει τὸ χωράφιν / τῆς ποὺ ἔχειν στὴν "Εμπασιν
 καὶ τὴν κάμαράν τῆς νὰ εἶναι ἐδικὰν τοῦ νὰ τὰ κάνῃ ὡς θέλου / καὶ βούλενται καὶ
 ἂν ἤθελε εὐρεθῇν τινὰς / ἀπὸ ἐ / δικούς / τῆς / νὰ τὸν ἐδιάσεισιν νὰ μποροῦν νὰ
 τοῦ δώνουν τὰ ὀγδο / ἦντα τοῦ ρεάλια καὶ ἅς τὰ παίρνου. 'Ακόμα λέγει πῶς ἔχειν
 τοῦ ἄνωθεν μισέρ Γεωργάκη τοῦ Τάγαρη / τὸ ἀμπέλι τῆς καθὼς νομ[ενάρει] τὸ γράμ-
 μα ὅπου τοῦ ἔχει καμωμένον ὑπὸ χειρὸς κάμοῦ τοῦ / ὑπογράφοντος καὶ φινίροντας ὁ
 καιρὸς κατὰ τὸν ταιριασμὸν τος νὰ ἀποκόβγεται τὸ αὐτὸν ἀ / μπέλιον νὰ τὸ παίρνῃ ὁ
 ἴδιος Τάγαρης ἀπάνω στὸ χρέος τοῦ καὶ τὰ ἀποδέλοιπα νὰ τὰ δώνῃ / τῆς Μπαρόντζαι-
 νας ὅπου τῆς χρεωστεῖν ρεάλια δεκαννιά. 'Ακόμα λέγειν πῶς ἔχειν στοῦ / Μιχάλη
 Καστελλάνου ἀμάχια μία κολλαῖνα καὶ ἓνα κομπογαῖτανον μὲ τὰ ἀργυροδιάχρο / σαν

ντουντούνια καὶ ἓνα ζευγάρι σκολαρίκια πολίτικα μὲ τὶς κόκκινες πέτρες μὲ μαρ-
/ γαριτάριν τρίκουκκα καὶ δύο δακτυλίδια τὸ ἓνα μὲ τὴν κόκκινη πέτρα καὶ τὸ ἄλλο
χωρὶς πέτρα / τὰ ὅποια τὰ εἶχε ἀμάχιν ὁ ἄνδρας τῆς διὰ χρέος ἐδικόν του καὶ νὰ
εἶναι κρατημένος / νὰ τῆς τὰ ξαμαχέψην ἐπειδὴ καὶ εἶναι χρέος ἐδικόν του ἡγίου
διὰ ἕξε ρεάλια καὶ βγάνοντάς / τα νὰ δώνου τὸ ἓνα δακτυλίδι ποῦναι χωρὶς πέτρα
εἰς τὸν ἅγιο Νικόλαον στὴ Μπόρτα τοῦ Για / λοῦ καὶ τὸ ἄλλο δακτυλίδιν καὶ ἡ κολ-
λαῖνα νὰ εἶναι τοῦ ἀντρός τῆς καὶ τὰ σκολαρίκια καὶ κεῖνα ἐδικάν του / καὶ τὸ κομπο-
γαῖτανο νὰ εἶναι τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἀκόμα λέγειν πὼς ἔχειν τρεῖς ποδιές καινού-
/ ριες καὶ δύο πουκάμισαν καὶ δύο σπαλέτα / ἀκόμη / ἄλλο ἓνα / βαριά καὶ τρεῖς
μπόλιες καὶ τέσσερις τραβέριτες καὶ / ἓνα μποῦστον πράσινο βελούδον κ' ἓνα στο-
μαχικόν μὲ μπαφιλένα μπλεκτὰ τὰ ὅποια τὰ / ἀφήνει καὶ αὐτὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς.
Ἀκόμη λέγειν πὼς ἔχειν καὶ μιὰ μεντζάνα καὶ νὰ εἶναι καὶ αὐτὴν / τοῦ ἀντρός τῆς.
Ἀκόμα καὶ τὸ τιλάρι ποῦ ἔχειν καὶ αὐτὸν τοῦ ἀντρός τῆς. Ἀκόμη καὶ τὴν κουρ-
τούναν τῆς τὴν / μαυροκέντητην καὶ αὐτὴν τοῦ ἀντρός τῆς. Ἐτι ρωτηθεὶς παρ'
ἐμοῦ τοῦ νοτάριου εἰ ἔχειν πα / ρανγγεῖται τί ἕτερον καὶ εἶπε μου οὐχὶν εἰ μὴ ἡ
παροῦσαν τῆς διαθήκη θέλει εἵσταιν ἰσχυρὰ βεβαία καὶ ἀ / χάλαστην καὶ τὰ ἐξῆς
παρακαλεῖ καὶ ἀξιοπίστους μαρτύρους.

— Γεώργιος Σουμμαρίπας μαρτυρῶ σάνωθε —

/ — Γιώργη Σουμμαρίπας μάρτυρα στὰ ἄνωθε —

/ — Γεώργης Μαντάκης μάρτυρας ὑπὸ χεῖρὸς καμμοῦ τοῦ ὑπογράφοντος —

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

441

Προτίμηση

φ. 244^Γ

Φ 250

/ [+ Εἰς] δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1684/ ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίου 29/
εἰς τὸ σπῖτιν καὶ / μοῦ τοῦ ὑπογράφοντος νοτάριου ἐδῶ παρὼν ὁ πανοσιώτατος ἐν
ἱερομονάχοις παπᾶ κὺρ / Παρθένιος Φριέλως καὶ ἀπὲ τὸ ἄλλο μέρος ὁ κὺρ Δημή-
τριος Νικουλαράκης λέγοντας τὰ / αὐτὰ μέρην πὼς ὁ ἄνωθεν παπᾶ κὺρ Παρθένιος
ἐγόρασεν ἓνα κομμάτιν ἀμπέ / λιν εἰς τὸ μέρος τῆς Κοζακῆς ἀπὸ τὸν μαστρὸ Δη-
μήτρη Ἀναπλιώτην διὰ ρεάλια δέ / κα τὸ ὅποιο ἀμπέλι εἶναι ἓνα καὶ κολληταρα-
νικὸν εἰς τοῦ ἄνωθεν κὺρ Δημητρίου / ἀντὶν λέγειν πὼς ἦτονε καὶ ἀπὸ γονικὸν τοῦ